

6

Το εστιατόριο Le Quartier στην Έβδομη Λεωφόρο του Μανχάταν είναι γνωστό στέκι τραπεζιτών και χρηματιστών. Εκεί συναντιούνται για το μεσημεριανό τους διάλειμμα όσοι ανήκουν στην αφρόκρεμα της οικονομικής ζωής της πόλης. Αν δεν είσαι θαμώνας, πρέπει να κάνεις κράτηση τουλάχιστον πριν από δύο μήνες. Αλλά, ακόμη κι αν είσαι θαμώνας, δεν μπορείς να καθίσεις στο τελευταίο πριβέ τραπέζι που βρίσκεται στο βάθος της σάλας. Αυτό είναι ρεζερβέ, κάθε μεσημέρι, για έναν άνθρωπο και την παρέα του.

Ο Γουίλιαμ Ντρέικ είναι ένας άνθρωπος της συνήθειας. Θέλει να γευματίζει στο ίδιο τραπέζι του ίδιου εστιατορίου κάθε μέρα. Κι ένας άνθρωπος με τη δύναμη του Ντρέικ μπορεί να επιβάλλει εύκολα τις επιθυμίες του. Άλλωστε δεν ήταν ιδιαίτερα δύσκολο. Κάθε εστιατόριο στη Νέα Υόρκη θα ήθελε να έχει πελάτη τον ιδιοκτήτη και διευθύνοντα σύμβουλο του τραπεζικού κολοσσού First Global Fund, που έλεγχε δεκάδες τράπεζες σε όλο τον κόσμο.

Όταν γευματίζει με παρέα, ο λογαριασμός ήταν συνήθως πολύ υψηλός, αλλά όλοι οι φίλοι του γνώριζαν ότι δεν υπήρχε περίπτωση να πληρώσουν. Ήξεραν ότι αυτό ήταν casus belli, αιτία πολέμου. Πάντα ο Ντρέικ πλήρωνε. Αυτή η επιδειξιμανία του ίσως ήταν απωθημένο της γεμάτης στερήσεις παιδικής ηλικίας του. Αυτοδημιούργητος, καθώς είχε φτιάξει την τεράστια περιουσία του από το μηδέν, ο Ντρέικ ήταν γνωστός στους οικονομικούς κύκλους ως ένας πολύ δυναμικός και αποφασιστικός άντρας. Είχε το προσωνύμιο «Μίδα», καθώς ό,τι άγγιζε γινόταν χρυσός, σαν τον αρχαίο βασιλιά της Φρυγίας. Όμως εκείνο το

μεσημέρι ο Μίδας δεν είχε μεγάλη παρέα. Μετά τη συνάντηση στον ουρανοξύστη του Μίλτον, πήγε στο αγαπημένο του εστιατόριο, όπου τον περίμενε ο πιστός του δικηγόρος, ο Ρόμπερτ Χάρισον.

Ο Χάρισον ήταν διαχειριστής συνεταίρος στη Harisson, Brown & Klein, μια από τις μεγαλύτερες δικηγορικές εταιρίες στη Νέα Υόρκη. Οι σημαντικότεροι πελάτες της ήταν τράπεζες και χρηματιστηριακές εταιρίες, όμως ο Ντρέικ ήταν, με διαφορά, ο καλύτερος πελάτης της Φίρμας. Τα προηγούμενα χρόνια τον είχαν χρεώσει με αμοιβές πολλών εκατομμυρίων δολαρίων.

«Τι έγινε με την υπόθεση Φόρεξ;» ρώτησε ο Ντρέικ καθώς έπαιρνε μια πιρουνιά από το πιάτο του. Είχε παραγγείλει οργανικό σολομό ελάχιστα μαγειρεμένο, που συνοδευόταν με ένα ντιπ ελαιόλαδου και κίτρου. «Μετέφερες τα χρήματα που σου είπα στα μέλη της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς;»

«Έκανα ό,τι μου είπες», απάντησε εκείνος. «Επειδή τα ποσά ήταν πολύ μεγάλα και θα μπορούσαν να εντοπιστούν, αναγκάστηκα να τα σπάσω σε μικρότερα κομμάτια και να τα μεταφέρω σε ανώνυμους λογαριασμούς. Είναι όλοι ικανοποιημένοι κι εμείς τη γλιτώσαμε πολύ φτηνά. Και μην ξεχνάς ότι δεν μιλάμε για κανένα πταίσμα αλλά για βαρύτατα κακουργήματα. Εσύ και οι φίλοι σου εξαπατήσατε εκατομμύρια ανθρώπους. Χειραγωγούσατε επί χρόνια την ισοτιμία δολαρίου-ευρώ, με μοναδικό σκοπό την παράνομη κερδοσκοπία. Για χρηματιστηριακή απάτη τόσων δισεκατομμυρίων, έπρεπε να σου κλείσουν οριστικά την τράπεζα. Για την ακρίβεια, κανονικά θα έπρεπε να είσαι στη φυλακή».

«Μη λες ανοησίες!» τον διέκοψε ο Ντρέικ. «Δεν μπορούν να πάρουν την άδεια από την τράπεζα που εκτελεί το ογδόντα πέντε τοις εκατό της παγκόσμιας ανταλλαγής συναλλάγματος. Και

μετά, γιατί τους ταϊζουμε επί τόσα χρόνια; Και κάνεις λάθος που τους θεωρείς φτηνούς. Μην κοιτάς μόνο τα φετινά. Αν τα προσθέσεις όλα, θα δεις ότι είναι πάρα πολύ ακριβοί. Τέλος πάντων, δεν θέλω να ταραχτώ. Σημασία έχει ότι λύθηκε το πρόβλημα».

«Δεν λύθηκε το πρόβλημα ακόμα», του είπε ο Χάρισον. «Όπως σου είπα, τακτοποίησα τα μέλη της επιτροπής, αλλά ο πρόεδρος, αυτός ο Χόπκινς, δεν κάνει πίσω. Θέλει να ασκήσει διώξεις. Νομίζει πως είναι ο Ρομπέν των Δασών στο δάσος του Σέργουντ. Τα έχει βάλει με τους πάντες».

«Μην ανησυχείς γι' αυτόν. Το έχω κανονίσει προσωπικά».

Ο Χάρισον άφησε το πιρούνι του και στράφηκε προς τον τραπέζι.

«Τι εννοείς ότι το έχεις κανονίσει;»

Ο Ντρέικ κούνησε το κεφάλι του επιτιμητικά.

«Μου είπες ότι έχεις ετοιμάσει να του πας ένα υπόμνημα, έτσι δεν είναι;» ρώτησε αγνοώντας την ερώτηση του δικηγόρου του.

«Ναι, φυσικά. Θα του το πάω το απόγευμα».

Ο Ντρέικ έβαλε το χέρι μέσα στον χαρτοφύλακά του και έβγαλε τον φάκελο που του είχε δώσει λίγο νωρίτερα ο Έντουαρντ Μίλτον.

«Ωραία, μαζί βάλε κι αυτό τον φάκελο», είπε και ακούμπησε τον φάκελο στο τραπέζι.

«Τι είναι αυτό πάλι;» είπε ο Χάρισον και άνοιξε τον φάκελο. Έβαλε μέσα το χέρι του και έβγαλε μια ασπρόμαυρη φωτογραφία.

«Όλοι έχουν ένα ένοχο μυστικό, Ρόμπερτ», είπε ο Ντρέικ. «Όλοι. Εσύ ως δικηγόρος, θα έπρεπε να το ξέρεις αυτό καλύτερα από τον καθένα».

Ο Χάρισον δεν απάντησε. Έμεινε να κοιτάζει τη φωτογραφία. Ήταν πολύ παλιά αλλά καθαρή. Σε αυτήν πόζαραν όρθιοι τρεις άντρες που φορούσαν στρατιωτικές στολές.

«Φαντάζομαι θα αναγνωρίζεις τον Γιόζεφ Γκέμπελς», είπε ο Ντρέικ δείχνοντας με το δάχτυλό του στη φωτογραφία τον υπουργό Προπαγάνδας των Ναζί, που στεκόταν στη μέση.

«Φυσικά», απάντησε ο δικηγόρος. «Κι αν δεν κάνω λάθος, αυτός στα αριστερά είναι ο Χάινριχ Χίμλερ, ο υπουργός Εσωτερικών του Χίτλερ».

«Σωστά. Όμως αυτός που μας ενδιαφέρει είναι ο πιο νέος, αυτός που βρίσκεται στα δεξιά», είπε ο Ντρέικ προλαβαίνοντας την ερώτηση του δικηγόρου του.

«Ομολογώ ότι αυτόν δεν τον αναγνωρίζω», είπε ο δικηγόρος. «Ποιος είναι;»

«Ο πατέρας του προέδρου της επιτροπής», είπε κοφτά ο Ντρέικ.

Ο Χάρισον έμεινε με το στόμα ανοιχτό.

«Δεν είναι δυνατόν...» ψέλλισε μόλις συνήλθε. «Ο πατέρας του Χόπκινς ήταν Ναζί;»

«Το Χόπκινς δεν είναι το αληθινό επώνυμο του φίλου μας», απάντησε ο τραπεζίτης. «Το κανονικό του επώνυμο είναι Μπρέμε, και ο πατέρας του, που βλέπεις στη φωτογραφία, ήταν ένας από τους πιο στενούς συνεργάτες του Χίτλερ. Μετά το τέλος του πολέμου συνελήφθη από τα αμερικανικά στρατεύματα και νοσηλεύτηκε στο Αμερικανικό Νοσοκομείο του Φιρτ στη Βαυαρία. Υποτίθεται πως εκεί άφησε την τελευταία του πνοή, αλλά στην πραγματικότητα κατάφερε να διαφύγει στις Ηνωμένες Πολιτείες, όπου άλλαξε το όνομά του και έκανε μια νέα αρχή και καινούργια οικογένεια, φυσικά. Όλα αυτά τα χρόνια, και μέχρι τον θάνατο του πατέρα του το 2001, ο φίλος μας ο πρόεδρος γνώριζε την πραγματική ταυτότητα του πατέρα του και την κρατούσε επτασφράγιστο μυστικό. Δεν είμαι νομικός, μα κάτι τέτοιο συνιστά υπόθαλψη εγκληματία πολέμου, έτσι δεν είναι; Αλλά δεν είναι μόνο το νομικό θέμα. Ένας πρόεδρος της

Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς που κρύβει την αληθινή καταγωγή του είναι ηθικά ελεγκτέος. Ή κάνω λάθος;»

«Οι εφημερίδες θα λάτρευαν μια τέτοια ιστορία», είπε ο δικηγόρος. «Θα έκανε πάταγο».

«Ρόμπερτ, αν δημοσιευτεί αυτή η φωτογραφία, ο φίλος μας θα καταστραφεί μέσα σε μία μέρα. Γι' αυτό πες του να σταματήσει να μας ενοχλεί. Κατάλαβες τώρα;»

«Ευχαρίστως!» απάντησε ο δικηγόρος, που ξάφνου είχε αναθαρρήσει. Τώρα που είχε τον πρόεδρο στο χέρι, θα τον χειριζόταν όπως ήθελε. «Γουίλιαμ», συνέχισε, «πες μου κάτι, σε παρακαλώ. Πώς βρέθηκε αυτός ο φάκελος στα χέρια σου;»

Ο τραπεζίτης σήκωσε το ποτήρι του και ήπια λίγο κρασί. Βαριόταν τους δικηγόρους, γιατί δεν είχαν την ευελιξία που συνήθως διέθεταν οι επιχειρηματίες. Ήταν αγκυλωμένοι μέσα στα πλαίσια της επιστήμης τους. Ήξεραν για μπιζνες και βρωμοδουλειές, αλλά μόνο μέσα από τις υποθέσεις και τις δικογραφίες τους – θεωρητικά, αποστειρωμένα. Ήταν μελετητές του εγκλήματος αλλά όχι εγκληματίες. Σπανίως λέρωναν τα δικά τους χέρια. Δεν καταλάβαιναν ότι δεν είναι δυνατόν να προχωρήσεις στη ζωή αν δεν μπορείς να βρεις έναν τέτοιο φάκελο.

«Ρόμπερτ», είπε μετά από λίγο. «Να σου απαντήσω με μία ερώτηση;»

«Ναι, παρακαλώ», απάντησε ο δικηγόρος.

«Πιστεύεις ότι θα είχα φτάσει εδώ που βρίσκομαι εάν δεν είχα τη δυνατότητα να βρω έναν φάκελο για οποιονδήποτε; Πιστεύεις ότι θα άφηνα τον καθένα να μπει στον δρόμο μου και να με εμποδίσει; Με απογοητεύεις λιγάκι».

«Έχεις δίκιο», του είπε ο δικηγόρος κατεβάζοντας το κεφάλι του.

«Ρόμπερτ», συνέχισε ο Γουίλιαμ, «ξέρεις ότι σε εκτιμώ και σε θεωρώ φίλο μου».

«Ναι, Γουίλιαμ, το ξέρω».

«Τότε θα ξέρεις πολύ καλά επίσης ότι είσαι δικηγόρος μου, όχι μόνο γιατί είσαι καλός στη δουλειά σου ούτε γιατί σε εκτιμώ. Είσαι δικηγόρος μου γιατί έτσι πρέπει. Είσαι δικηγόρος μου γιατί είσαι ένας από εμάς, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, Γουίλιαμ», απάντησε αυτός.

«Ωραία. Τότε σταμάτα επιτέλους να κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις. Ξέρεις πολύ καλά πού βρήκα αυτό τον φάκελο. Εκεί που υπάρχει και ο δικός σου και ο δικός μου. Κατάλαβες τώρα; Τι νόμιζες; Ότι θα αφήναμε να ελέγχει την Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς ο οποιοσδήποτε; Η θέση αυτή είναι πολύ σημαντική για να την αφήσουμε στην τύχη της. Διαθέτει τεράστια δύναμη και μπορεί να μας κάνει μεγάλη ζημιά. Πρέπει να έχουμε τα νώτα μας φυλαγμένα. Αν δεν ελέγχεις έναν πρόεδρο, είναι πολύ επικίνδυνος. Μπορεί καμιά φορά να πάρει τον ρόλο του πολύ στα σοβαρά και τότε άντε να ξεμπλέξεις».

«Μάλιστα», απάντησε ο Χάρισον. «Έχεις δίκιο. Στην υγεία μας λοιπόν!» είπε και έτεινε το ποτήρι του.

«Στην υγεία σου! Και τώρα πάμε, έχω πολλή δουλειά στο γραφείο», είπε ο Ντρέικ και άρχισε να σηκώνεται σιγά σιγά από την καρέκλα του.

Κάποτε ήταν αρκετά αθλητικός τύπος, αλλά με τα χρόνια είχε βαρύνει. Πρέπει να αρχίσω δίαιτα, σκέφτηκε. Καθώς έβγαινε από το εστιατόριο, ο μετρ τον βοήθησε να φορέσει το παλτό του.

«Ευχαριστώ, Ντόναλντ», του είπε βαριεστημένα.

«Ευχαριστούμε πολύ, κύριε. Καλό απόγευμα!» απάντησε εκείνος με μια ελαφρά υπόκλιση.

Ο Ντρέικ και ο δικηγόρος του βγήκαν στη λεωφόρο και χαιρετήθηκαν.

«Και όπως είπαμε, έτσι; Να δώσεις τους χαιρετισμούς μου στον Γερμανό πρόεδρο», είπε περιπαικτικά ο Ντρέικ.

Ο δικηγόρος χαιρέτισε στρατιωτικά κι έφυγε προς τα κάτω. Ο τραπεζίτης περπάτησε προς τη λιμουζίνα του, που τον περίμενε λίγα μέτρα πιο πέρα. Ο σωματοφύλακός του, που όλη αυτή την ώρα ήταν μέσα στο εστιατόριο και καθόταν διακριτικά σε διαφορετικό τραπέζι, είχε ήδη ανοίξει την πόρτα της θωρακισμένης Μερσέντες, 600 Guard, και τον περίμενε.

Λίγο πριν φτάσει στην πόρτα, άκουσε μια φωνή.

«Κύριε! Κύριε, συγγνώμη!»

Θα είναι κανένα πρεζάκι που ζητιανεύει, σκέφτηκε ο Ντρέικ γυρίζοντας να κοιτάξει. Όμως έκανε λάθος. Αυτός που του είχε μιλήσει ήταν ένας ψηλός νεαρός με κοστούμι, γραβάτα, δερμάτινα γάντια και χαρτοφύλακα. Έμοιαζε με τους ασκούμενους δικηγόρους που είχε στη νομική υπηρεσία της τράπεζάς του.

«Σ' εμένα μιλάς;» τον ρώτησε.

«Ναι, κύριε. Σας έπεσαν κάτι χρήματα», είπε ο νεαρός και έδειξε ένα μάτσο εκατονταδóλαρα που ήταν πεσμένα στο πεζοδρόμιο.

Ο Ντρέικ αιφνιδιάστηκε. Μηχανικά έπιασε τις τσέπες του παντελονιού του, που ήταν πάντα γεμάτες με ζεστό μετρητό. Ποτέ δεν ήξερε πόσα ακριβώς χρήματα είχε πάνω του, αλλά πάντα ήταν πολλά. Αν και ήταν ο μεγαλύτερος τραπεζίτης του κόσμου, απεχθανόταν τις πιστωτικές κάρτες. Είναι ρουφιάνοι, έλεγε. Δίνουν πολλές πληροφορίες.

«Είσαι σίγουρος πως έπεσαν από μένα;» είπε.

«Πάντως σίγουρα δεν είναι δικά μου, κύριε», είπε ο νεαρός. «Πιστέψτε με, αν είχα στην τσέπη μου εκατονταδóλαρα, θα το ήξερα».

«Κι όμως υπάρχουν ακόμα τίμοι άνθρωποι», είπε ο Ντρέικ μειδιώντας.

Έσκυψε με δυσκολία και αφού έπιασε το μάτσο, το έβαλε στην τσέπη του.

«Ευχαριστώ, νεαρέ», είπε.

«Να είστε καλά», είπε αυτός αδιάφορα και συνέχισε τον δρόμο του.

Ο Ντρέικ με τον σωματοφύλακά του μπήκαν στο αυτοκίνητο και ο οδηγός ξεκίνησε για τον ουρανοξύστη όπου στεγάζεται η First Global Fund στη Γουόλ Στριτ.

Όμως πριν καν περάσουν τρία τέσσερα λεπτά ο τραπεζίτης άρχισε να δυσφορεί.

«Τι είναι αυτό, μα που να πάρει ο διάβολος;» φώναξε.

«Τι συμβαίνει, κύριε; Είστε καλά;» ρώτησε ανήσυχος ο σωματοφύλακας.

«Με έχει πιάσει ένα απίστευτο μούδιασμα στον δεξή μου μηρό», είπε. «Δεν τον αισθάνομαι καθόλου. Πρώτη φορά μου συμβαίνει κάτι τέτοιο».

Σε λίγα δευτερόλεπτα ήταν κάθιδρος, ενώ η ανάσα του ακουγόταν βαριά.

«Θέλετε να πάμε σ' έναν γιατρό;» ρώτησε ανήσυχος ο οδηγός γυρίζοντας προς το πίσω κάθισμα.

Ο Ντρέικ προσπάθησε να απαντήσει, αλλά το μόνο που ακούστηκε ήταν ένας βρόγχος. Τώρα το πρόσωπό του είχε πάρει μια αγωνιώδη έκφραση, καθώς φαινόταν να πνίγεται.

«Σταμάτα το αυτοκίνητο!» ούρλιαξε ο σωματοφύλακας στον οδηγό.

Η Μερσέντες φρενάρισε απότομα και ο σωματοφύλακας πετάχτηκε έξω και πέρασε στα πίσω καθίσματα. Τώρα ο Ντρέικ είχε γουρλώσει τα μάτια και έβγαζε αφρούς από το στόμα. Του έλυσε τη γραβάτα και του έσκισε το πουκάμισο, αλλά δεν κατάφερε τίποτα. Τα μάτια του τραπεζίτη είχαν γυρίσει ανάποδα και ανέπνεε με δυσκολία.

«Πεθαίνει!» φώναξε πανικόβλητος ο σωματοφύλακας. «Πήγαινε μας στο κοντινότερο νοσοκομείο».

Ο πεντέμισι λίτρων κινητήρας μούγκρισε και η τριών τόνων θωρακισμένη λιμουζίνα, έχοντας αναμμένα τα αλάρμ και τη σειρήνα, πετάχτηκε σαν βέλος μέσα στην Όγδοη Λεωφόρο, με κατεύθυνση το νοσοκομείο Λίνοξ Χιλ στην Εβδομηκοστή Έβδομη Οδό.

Τα αυτοκίνητα έκαναν στην άκρη για να περάσει η θηριώδης Μερσέντες, και σε λιγότερο από πέντε λεπτά είχαν φτάσει στο νοσοκομείο. Ο σωματοφύλακας είχε ήδη ειδοποιήσει με το κινητό ότι φέρνει κάποιον με καρδιακή προσβολή και το προσωπικό ήταν σε ετοιμότητα.

Μόλις σταμάτησε μπροστά από την πόρτα, εκτυλίχτηκαν σκιηές αλλοφροσύνης. Μια ομάδα νοσηλευτών και γιατρών πετάχτηκαν έξω σπρώχνοντας ένα φορείο και σταμάτησαν δίπλα στη Μερσέντες. Έβγαλαν γρήγορα τον Ντρέικ και αφού τον ξάπλωσαν στο φορείο, μπήκαν τρέχοντας στα Εξωτερικά Ιατρεία. Ένας γιατρός πλησίασε τον σωματοφύλακα του Ντρέικ για να πάρει το ιστορικό του και όσες άλλες πληροφορίες μπορούσε.

«Πότε παρουσίασε τα πρώτα συμπτώματα;» τον ρώτησε.

«Αμέσως μετά το φαγητό», απάντησε αυτός. «Μόλις μπήκε στο αυτοκίνητο, παραπονέθηκε για δυσφορία και ένα περίεργο μούδιασμα στον μηρό».

«Μούδιασμα στον μηρό είπατε;»

«Ναι, γιατί;»

«Είναι πολύ περίεργο. Αυτό δεν είναι τυπικό σύμπτωμα καρδιακής προσβολής. Και είπατε πως μόλις είχε φάει;»

«Ναι, είχε παραγγείλει σολομό. Μπορεί να είναι κάποιου είδους τροφική δηλητηρίαση;»

«Δεν νομίζω, αλλά αυτή τη στιγμή δεν μπορώ να αποκλείσω τίποτα. Πάω κι εγώ να τον δω και θα σας ενημερώσω μόλις έχω μια πληρέστερη εικόνα. Καλύτερα όμως να ενημερώσετε τους

οικείους του», είπε με νόημα ο γιατρός. «Η εικόνα του δεν είναι καθόλου καλή. Δεν του δίνω πολλές πιθανότητες».

Ο σωματοφύλακας κατέβασε θλιμμένα το κεφάλι του. Να ειδοποιήσει ποιον; Ο Ντρέικ δεν είχε οικογένεια. Δεν είχε παντρευτεί ποτέ, και ο μεγαλύτερος αδελφός του είχε πεθάνει πριν από χρόνια. Έτσι, ο σωματοφύλακας δεν είχε να καλέσει κανέναν. Ο Ντρέικ θα περνούσε και αυτή τη δοκιμασία μόνος του. Κρίμα για τον άνθρωπο. Αλλά πιο πολύ κρίμα και για τον ίδιο, σκέφτηκε. Ήταν στην υπηρεσία του δεκαπέντε χρόνια και τώρα, στην ηλικία των πενήντα πέντε, σίγουρα θα ήταν πολύ δύσκολο να βρει καινούργιο αφεντικό.

Είχε περάσει περίπου μία ώρα, όταν ο ίδιος γιατρός βγήκε και τον αναζήτησε.

«Εσείς είστε που φέρατε τον κύριο Ντρέικ, έτσι δεν είναι;»

«Ναι», απάντησε αυτός με αγωνία. «Τι έγινε;»

«Δυστυχώς δεν άντεξε. Απεβίωσε».

Ο σωματοφύλακας κατέβασε το κεφάλι του και έκανε τον σταυρό του.

«Γιατρέ, από τι πέθανε τελικά;» ρώτησε αμέσως μετά. «Καρδιακή προσβολή;»

«Όχι, καμία σχέση. Η καρδιά του ήταν μια χαρά», είπε διστακτικά ο γιατρός.

«Τότε;...»

«Πείτε μου, σας παρακαλώ», είπε ο γιατρός αγνοώντας την ερώτηση. «Ο θανών είχε κάποια περίεργη επαφή αυτές τις τελευταίες ώρες; Κάποια περίεργη συναλλαγή;»

«Περίεργη συναλλαγή; Απ' όσο γνωρίζω, όχι. Γιατί όμως με ρωτάτε;»

«Έρχεστε λίγο μαζί μου;» είπε ο γιατρός και προχώρησε στον διάδρομο. Ο σωματοφύλακας τον ακολούθησε με την απορία ζωγραφισμένη στο πρόσωπο. Κατέβηκαν μερικές σκάλες και

αφού προχώρησαν λίγα μέτρα, στάθηκαν έξω από μια πόρτα που έγραφε ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ, ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΑΥΣΤΗΡΑ.

Ο γιατρός άνοιξε την πόρτα και μόλις μπήκαν μέσα, μια έντονη μυρωδιά φορμόλης χτύπησε τον σωματοφύλακα στη μύτη. Περιμετρικά στο δωμάτιο υπήρχε ένας ειδικός πάγκος με ντουλάπια που περιείχαν διάφορα δοχεία και ιατρικά εξαρτήματα. Ο γιατρός πήρε ένα γυάλινο δοχείο που ήταν σφραγισμένο με πώμα.

«Τα αναγνωρίζετε;» ρώτησε δείχνοντας αυτό που ήταν μέσα στο δοχείο.

«Γιατί μου το δείχνετε αυτό, γιατρέ;»

«Αυτό σκότωσε τον εργοδότη σας».

«Αδύνατον...» ψέλλισε εκείνος.